

VĚRA POCHYLÁ

75

8. SRPEN 1947 - 2022

Mé sestře Věrce k jejímu životnímu jubileu, které slaví dne 8. srpna 2022.

Milá Věrko, dovolím si citovat Tvoje slova na otázku: teď, když už máš skoro život za sebou, co děláš? Ty jsi odpověděla se sarkastickým úsměvem: hmm, sedím v křesle a čekám na smrt!

Já sedím na houpačce na dvorku mé dcery Kateřiny v Březové u Vraného nad Vltavou. Kolem dokola, kam se podíváš je složeno dřevo.

Všechno je to v metrovících, celkem 88m³, většinou měkkého borovicového dřeva a zbytek, 8m³, je dub. Celý měsíc David s Kateřinou prováděli samotěžbu v lese, který je blízko Kateřinina domku. Povolení měli od místního úřadu, který je majitelem lesa. Všechno dřevo odvezli Korandem, které jsme před lety zakoupili. Jsme připraveni na horší časy teď, kdy nám hrozí energetická krize a hladomor a umrznutí v paneláku.

Na následujícím obrázku je Kateřina, jak stojí na hromadě dřeva a kontroluje, jestli je správně uložené.

Na dalším obrázku je Kateřinin pejsek Brian, který nerozumí tomu, co se to děje na jeho dvorku, a proč se zmenšil jeho výběh.

Tak tady sedím a vzpomínám:

Psal se rok 1947. Bylo mi skoro 7 let a po prázdninách jsem měl nastoupit do školy. Osmého srpna večer jsme s bratrem museli jít spát k dědečkovi. Nevěděli jsme proč nás najednou vyhodili z ložnice a proč u nás byla tetička. Protože dědeček nám vyprávěl pohádku o tamborovi, ani jsme neprotestovali. Ráno, když jsme se probudili, řekla nám tetička, že se nám narodila sestřička, kterou pojmenovali Věrka. Byli jsme zvědaví a šli jsme se hned podívat na ten zázrak. V kuchyni na stole leželo něco v zavinovačce, v polštářku a spokojeně si to vrnělo. Mamka nám připravovala snídani. Tak jsme se s bratrem seznámili s naší sestřičkou.

Asi za několik dní, když jsi plakala, chtěli jsme Tě něčím zabavit. Náhodou vedle Tebe ležela tabatěrka. Třepali jsme s ní a vtom se tabatěrka otevřela a všechen tabák se vysypal Tobě do obličej. To byl nářez. Museli jsme za trest klečet a být úplně potichu. Potom jsme měli navíc jednu povinnost: museli jsme Tě houpat v kočárku, dokud jsi neusnula.

A čas běžel, naše dětství bylo plné her a zážitků. Jednou, když Ti byly asi tři roky, mamka nalila do sklenice od piva ocet. Taťka přišel z práce, chtěl se napít piva, Ty ses na něho dívala, nic jsi neříkala. Taťka se napil z lahve a najednou se ošklivě zatvářil a odplivl si. Mamka se podívala na Tebe a řekla: „Věruško, ty jsi věděla, že je v té sklenici ocet, proč jsi taťkovi o tom neřekla?“ Ty ses nechápavě na mamku podívala a odpověděla jsi: „hmm on by šel potom ž toho nenapil!“ Vzpomínám si, jak jsi o prázdninách hrála s klukama karty a slyšeli jsme hlášku: „tetyček, sebral balíček“.

Náš život s Tebou, naší sestřičkou, byl velmi rozmanitý. Zvláště bratr František si s Tebou hrál tak, že Tě pokoušel, Ty jsi ječela, mamka Ti za to jednu vlepila, řekla Fanušovi, ať ji nepokouší, nebo bude zle. Mně řekla, že jsem nejstarší a nejhloupější. Ty jsi se bránila slovy: „mami, kluky nebiješ, enom mňa biješ! Jednou, když jsme s bratrem chtěli jít na ryby, zavřeli jsme Tě na chodbě, abys nám nepřekážela. Tak jsi tam byla. naše sestřička, zavřená celé odpoledne. Bylo to od nás strašně ošklivé. Když se mamka vrátila z pole, museli jsme oba klečet a ani nemukat.

Byli jsme zapálení rybáři. V potoku za naší zahrádkou tekla čistá voda z Bílých Karpat a v ní byla spousta ryb. Zvláště pěkné exempláře byly v Dolních Kútíkách, kam jsme na ně často chodili. Aby mamka nevěděla, že jsme byli na rybách, ryby jsme dali na dno koše a rychle jsme natrhali trávu

pro králíky a přikryli ryby v koši. Mamka se však nenechala oklamat, koš vysypala a pravda o tom, kde jsme byli, vyšla rychle najevo.

Na potoku, za naší zahrádkou, byla velká tůň. Bylo v ní nad kolena vody. O prázdninách jsme přehradili potok drny a voda stoupla až po krk. Dalo se tak solidně plavat, jezdit na dřevěných neckách, stavět mlýnky a učit se plavat. Zde jsi dostala první školu v plavání.

Byly to radostné chvíle v našem dětství. Pak v roce 1955 postavila obec minipřehradu na potoku Vodonč, který tekł ze Zlejšov, kde se mohla rekreovat celá dědina.

Já jsem v šestnácti letech byl vášnivý fotograf a dokonce jsem zkoušel v té době dělat barevné fotky.

Neuměl jsem se sice zbavit červeného závoje na filmu, ale měl jsem radost z toho, že se mi podařilo film vyvolat a barevnou fotku udělat. Moje první barevná fotografie. Jsi na ní Ty, když Ti bylo 9. let.

Všechno jsem dělal sám. Vyvolával jsem filmy ručně, doma v kuchyni, koupil jsem si vývojku a ustalovač, negativ jsem osvětlil pod světlem v kuchyni, pak jsem fotografický papír dal do vývojky a ustalovače a takto vyvolané fotky jsem leštil na okně v kuchyni. Po celou dobu vyvolávání fotek muselo být zatemněno. Musím k tomu dodat, že jsem dostal úkol od mamky : postavit na polévku ze zeleniny, uvařit brambory a pak je rozdrtit a spařit šrot pro prasátko, které jsme chovali. Problém byl, když se mamka vrátila z pole, kde pracovala a v kuchyni byla tma.

Jednou, jsme šli spolu pro vajíčka do dědiny. Na zpáteční cestě jsme tak blbli, že jsme vajíčka rozbili. Taťka vzal řemen a chtěl nás s ním přetáhnout. Když se napřáhl, vstoupila mu do rány mamka, která nás tímto zachránila, ale s taťkou se zle pohádala.

A čas běžel neúprosně dál a dál...

Začala jsi chodit do školy a současně i do lidové školy umění. Učila jsi se hrát na housle, ale přitom i zpěvu. Později ses věnovala pouze zpěvu. Zúčastňovala jsi se několika pěveckých soutěží, zpívala jsi ukolébavku od Mozarta: Princí můj maličký spi...

Před ukončením základní školy v Horním Němčí jsi měla problém kam dál. V té době se dělal silný nábor do zemědělských škol. Školská komise Tě chtěla dostat na zemědělskou školu. S tímto řešením nesouhlasila naše mamka. Dosáhla toho, že byla svolána školská komise, kde mamka rezolutně prohlásila, že Věrka má talent a požaduje, aby jí bylo umožněno zúčastnit se přijímacích zkoušek. Komise vydala prohlášení, že povoluje Věrce absolvovat přijímací zkoušky a v případě úspěchu může nastoupit na konzervatoř do Brna. V případě, že zkoušky neudělá, nastoupí do zemědělské školy. **Ty jsi zkoušky udělala a nastoupila do Státní konzervatoře v Brně.**

Já jsem mezi tím ukončil studium na střední škole, dnes je to gymnázium Jana Ámose Komenského v Uherském Brodě a přešel jsem do Bratislavy na chemickou fakultu Slovenské vysoké školy technické. Tímto až do ukončení studia jsem měl minimální kontakt s mou rodinou. Po promoci v roce 1963, které se zúčastnili moji rodiče, bratr i sestra, která jsi byla ubytována u Šmídů, a která jsi zůstala se mnou v Bratislavě ještě několik dnů. Provedl jsem Tě po městě od chemické fakulty po Obchodní ulici k Michalské bráně a po korze až k Dunaji a ukázal jsem Ti i ve

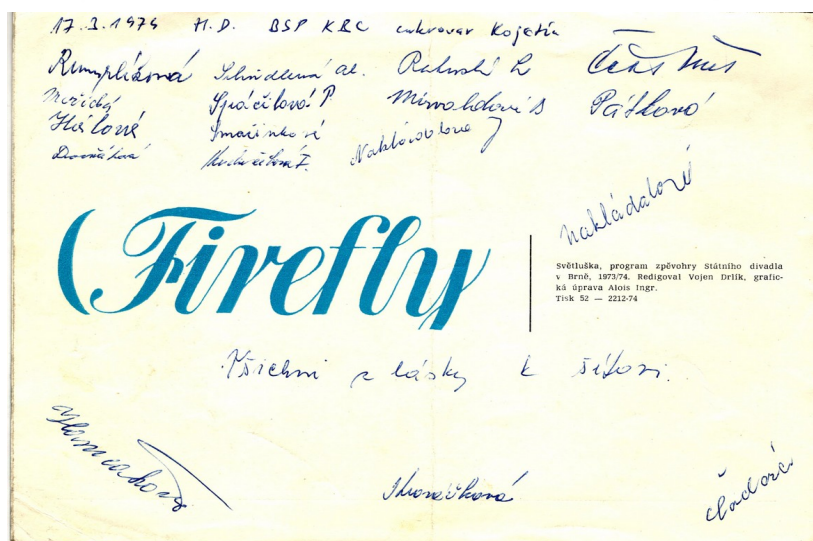
vinohradech na Bielom kríži domek, který si postavili moji domácí Šmídovi a kde jsem po celých 5 let bydlel. Když jsme se zastavili v restauraci na oběd, ptali se mně kamarádi, kde jsem vzal takovou kočku, byl jsem velmi pyšný na svou sestřičku Věrku. A to jsem ještě netušil, co bude za takových deset let.

Ale moje vzpomínky jdou dál...

Po první řepné kampani v cukrovaru Prosenice, kam jsem nastoupil jako vedoucí chemik, jsem si zakoupil na splátky skútr Manet 125ccm a jezdil jsem do Slavkova k rodičům. Tam jsme se projížděli s Tebou po krajině, a zajeli jsme také do Strážnice na Slavnosti. Potom jsme zajeli do cukrovaru v Prosenicích, kde jsem Ti ukázal jak bydlím a kde pracuji. Pak jsi odjela vlakem do Brna.

Uplynulo několik let. Já jsem se oženil s Ing Stanislavou Bláhovou, kterou jsem poznal ještě jako studentku v cukrovaru Prosenice, Ty jsi se provdala za Ladislava Fialu a bratr František už byl ženatý s Vlastou Vykopalovou. Tím skončila naše léta dospívání a začala další kapitola.

V roce 1974 po osmi letech v Kojetíně, jsem se připravoval na stěhování do Prahy. Povolal mne tam generální ředitel cukrovarnického průmyslu Václav Slabý, kde jsem měl pracovat jako vedoucí technolog VHJ cukrovarnického průmyslu. V Kojetíně jsem vedl mimo jiné i drobné balení cukru, kde pracovaly většinou ženy. Na rozloučení, před odjezdem do Prahy, jsem obstaral vstupenky a odjeli jsme do Státního divadla v Brně, na Frimlovu operetu Světlůška, kde hrála titulní roli moje sestra Věra Pochylá a režíroval pan Rudolf Kulhánek.

Ženy z cukrovaru Kojetín a s nimi i jeden muž byli nadšeni, neboť měli možnost poznat představitelku hlavní role v civilu před představením, pak ve fantastickém kostýmu v divadle a nakonec opět v civilu po představení a pohovořit si s ní, což se běžně nestává.

Zrod vycházející hvězdy.

Mé myšlenky pokračují: v divadle jsem si koupil program opery, baletu, činohry a zpěvohry Státního divadla v Brně v roce 1974, kde je uvedeno: „Příběh jako z operety v operetě. Kdo by neznal osudy chovanky Denisy: půvabná mladá dívka žijící v ústavu, kde se vedle zavařování, šití a vyšívání také učí zpěvu, najednou překvapí. Postará se o senzaci, když překročí hranici mezi sice dobrým, ale nepodstatným, a dobrým a hlavním. Zpívající dívka, z níž se v jediném okamžiku vyklubou okouzlující zpěvačka a z chovanky klášterního penzionátu se jedním převlekem stává operetní subreta. Ostatně vratkost popularity možného a aktuálního je v Hervéově Mam'zele Nitouche přesně demonstrována na postavě Celestina. Stejně jako Celestin je i Floridor. Typickým představitel je Caruzo, kterému přirozené zpívání při vynášení klavíru do čtvrtého patra či výše přineslo světové uznání a slávu. Pozorný a věrný divák brněnské zpěvohry má to štěstí. Při zprávě o tom, že se Věra Pochylá stala 1. prosince roku 1963 sólistkou zpěvohry mu nezbude než přiznat, že ona je typickým příkladem příběhu z operety v operetě. Věra Pochylá je reklamou slavného zaskoku, potvrzením o mýtu těch, kdo umí více než jen předepsanou roli, potvrzením pravdy o potřebě vytrvalé práce.

Až bude jednou někdo zpracovávat dějiny brněnské zpěvohry pod názvem Mýtus a legenda divadla na Zelném trhu, snad i v divadelních análech a pečlivě vedených zápisech pana Pospíšila najde zápis o významném dnu, kdy v narychlo sešpendlených šatech, nejistým krokem, sledována napjatými očima kolegů, vstupovala Věra Pochylá na jeviště. Vstupovala tam jako vedoucí chóru se zapeklitými hudebními čísly a měla před sebou nejednoduché a navíc dobré představení dobrého muzikálu. Autor tohoto článku píše dál: stál jsem mezi těmi, kdo ji sledovali a myslím, že jsem měl trému. Ale uvědomoval jsem si napětí jen do chvíle, kdy začal první song, kdy odezněly první takty, kdy se trochu chvějící hlas uklidnil a sametově vstoupil do hlediště. Myslím, že všichni optimisté poznali jedinečnost okamžiku, poznali, že tahle sboristka, která ještě u divadla dlouho nepobyla, to někde dotáhne. Nepronesené proroctví nelhalo. Stačily dvě sezóny k tomu, aby se Věra Pochylá stala jednou z předních sólistek zpěvohry a bezesporu jednou z nejnadanějších členek. Splnilo se tak to, v co věřila před několika lety jen ona sama.

Přišla do Brna ze Slavkova u Uherského Hradiště v roce 1962 /snad si to symbolické „vítězství od Slavkova“ nesla s sebou/. Jejím prvním setkáním s hudbou byly housle – věnovala jim už několik let, až zjistila, že nemusí nástroj nosit v pouzdře, když ho má v hrdle. Už v hudební škole v Uherském Hradišti se učila zpívat a pěvecké oddělení brněnské konzervatoře se pak stalo přirozeným vyústěním snů mladé adeptky pěvecké dráhy. První angažmá v brněnské zpěvohře však mělo ke splnění snu daleko. Dostala sice smlouvu sboristky s povinností sóla, ale nezdálo se, že bude této sólistické povinnosti příliš často využito. Ovšem, na začátku dostala roli Eržiky, ale zpěvačka bez jakékoli zkušenosti příliš neoslnila. Angažmá v operetě je něčím víc než jen povinností zpívat – zde obecenstvo ani režisér nepromíjí občasné neobratnosti v gestu nebo pohybu a jevištní mluva musí být stejně nosná jako zpěv. Bohužel zpěvačky procházejí v tomto směru jen minimálním školením a tak nebylo divu /když do toho přišly zanedlouho ještě mateřské povinnosti a roční přestávka/, že byla nadobro zařazena do altové /!/ skupiny dámského sboru. Nic však nebylo ztraceno. S vírou ve vlastní schopnosti s vědomím svých slabin se dala Věra Pochylá znovu do práce. Jevištní próza byla tou hlavní a nejpodstatnější překážkou, kterou bylo třeba překonat. Už hrála jednu z hlavních rolí. V úloze Hany z Waldaufovy komedie „Nejlíp je u nás“ pak naznačila, že pracuje odhodlaně. A pak už šla za sebou řada stupňujících se výkonů. Rostla jevištní suverenita i úkoly. Role Asji v Hadžibekových Dívkách pod závoji byla zdoláním další překážky – v neobvyklé a nesnadné ázerbajdžánské komedii, náročné hudebně i pohybově, alternovala Věra Pochylá s nesporně zkušenější Věrou Knosovou, v Offenbachových aktovkách už hrála jednu z hlavních rolí. V Offenbachových jednoaktovkách to byla především její muzikální jistota, která ji předurčila k tomu, aby si zahrála a zazpívala mladou Nikole, ale mezitím se objevila i jako Wanda v Polské krvi a v takřka taneční roli Sylvie Latour v Podskalákovi, kterou na čas převzala po Olze Haasové. Učednická léta se zkrátila na dva roky. Přípravou k poslednímu útoku byla druhá subreta v Benatzkého komedii U Bílého koníčka. Je sice zastíněna hlavním párem, ale dobrou přípravou pro úlohu první milovnice, a současně se stala i první spolupráci s režisérem St. Fišerem. A tak se dostáváme i k těm, kdo Věru Pochylou na její umělecké cestě zatím provázeli. Zpočátku to byla především sbormistryně Dagmar Komárková, pečlivě sledující růst své svěřenkyně a v pravý čas upozornit sné kolegy na to, že tu je někdo, komu je třeba věnovat pozornost a péči. A tak, stál-li u záskoku v Zorbovi dirigent Komárek, dirigent Moulík s ní studoval Offenbacha. Stejně postupovali oba režiséři a z nich zvláště Rudolf Kulháněk má na hereckém růstu Věry Pochylé největší zásluhu. Dal jí základní školení i největší herecké příležitosti. Je tedy samozřejmé, že opravdová velká role přišla v inscenaci šéfa zpěvohry Rudolfa Kulhánka – Světluška. Ve Světlušce zazářila.

Nezůstala však stát, v Gogolově-Jiráňkově hudební komedii Ženitba alternuje s „rodilou činoherkyní“ Lídou Kolářovou v roli, v níž se zpěvem nic nezakryje. A myslím že alternuje tak, jak by to ještě před rokem nikdo nečekal. A my diváci buďme rádi, že jsme se stali svědky pověstné divadelní události i svědky vítězství talentu, práce, vytrvalosti a kolegiální spolupráce. “Tolik slova divadelního kritika, která jsem vsunul do svých vzpomínek.

Vraťme se však k mým vzpomínkám. Jak čas běžel, Ty jsi se provdala a narodil se Ti syn Tomáš.

Tatka s mamkou byli nevýslovně šťastni. Na následujícím snímku je hrdý dědeček Pochylý se svými třemi vnuky: zleva doprava jsou Roman, David, a Tomáš.

‘ Dovolím si jednu vsuvku: jednoho dne jsem zaslechl jak se hádá moje mamka se sousedkou Mráčkovou: sousedka mamce vyčítá: „Co máš ty? Ty děcka?“ mamka na to: „Ano, jsou mým největším pokladem!“ A to ještě nevěděla, jak bude šťastná, hrdá a pyšná, když půjdou s tatškou do divadla a uvidí svou dceru na jevišti, a která má obrovský úspěch u diváků. Naplnilo ji to nevýslovným štěstím. Toto štěstí však trvalo pouze do premiéry operety Netopýr od Strause.

VZPOMÍNKA NA OPERETU NETOPÝR

Cituji z knihy: „Jak jsem válčil v cukrovarech.“ V říjnu 1980 jsem přijel do Brna na premiéru operety Netopýr od Strause, kde hrála hlavní roli má sestra Věra. Přijel jsem k Věrce asi ve tři hodiny odpoledne. Již tam byli všichni, kromě tatky. Ptal jsem se, kde je tatka. Mamka mi řekla, že tatka šel do města pro kytku a ještě se nevrátil. To ještě nikdy neudělal. Asi bude u nějakých známých. Určitě přijde. Po páté hodině Věrka už musela do divadla. My jsme doufali, že přijde rovnou do divadla. Tam jsme ho čekali, také každou přestávku, ale tatka nešel. Janáčkovovo divadlo bylo plně obsazené jenom jedno místo bylo volné. Věrka odpívala hlavní roli profesionálně, ale my jsme z představení neměli nic. Když bylo po představení, přišla pro nás uvaděčka, abychom se dostavili do zákulisí. Tam nás čekala uplakaná Věrka, v ruce držela telegram, že tatka zemřel. Smrt ho zasáhla ve chvíli, když měl velkou radost. Pohltila ho vlna štěstí.“ Mamka tatku přežila o 25 let.

Život však jde dál. Navštěvoval jsem skoro každou Tvoji premiéru. Jednou v plně nabitém divadle, nebylo ani jedno místo volné, jsi mně zařídila, že jsem seděl na židli mimo řádných sedadel, když mne vyrušila uvaděčka, která mi řekla: „Pane Pochylý pojďte prosím se mnou, pan režisér Fišer vám vzkazuje, abyste si sedl na jeho místo“. Byl jsem velmi příjemně překvapen. Děkuji touto cestou panu režisérovi Fišerovi, který měl svůj podíl na vzestupu a rozvoji talentu Věrky, ale také si vážil mne, jako člena rodiny Věrky. Tak jsem seděl na režisérově místě a sledoval děj. Když jsi Věrko zpívala sólo, ve Veselé vdově od F. Lehára, divadlo snad ani nedýchalo. Zde se ukázalo v plné kráse Tvé umění. Tvůj hlas se nesl éterem jako lehký vánek a lidem, včetně mě, naskakovala na zádech husí kůže. Byl to jedinečný zážitek pro který se chodí do divadla.

V závěru uvádím několik obrázků a programů z mých návštěv brněnského divadla, kde jsi účinkovala Ty, má sestřička Věrka, ale také z rodinných návštěv..

V roli Světlušky

Věrka se svým manželem ve Slavkově

Ještě pár úprav v šatně před zrcadlem

Úprava kostýmu světlušky

F. LEHÁR VESELÁ VDOVA

STÁTNÍ DIVADLO V BRNĚ
nositel Řádu práce

soubor zpěvohry

PREMIÉRA

24. června 1983

FRANZ LEHÁR

VESELÁ VDOVA

Opereta o třech dějstvích

Režie **Stanislav Regal** j. h.
Dirigent **Arnošt Moulík**
Sbormistr **ing. Vladimír Böhm**
Scéna **J. A. Šálek** j. h.
Kostýmy **Vladimír Smrčka** j. h.
Choreografie **Jiří Kyselák**

Osoby a obsazení:

Baron Zeta, velvyslanec koruny pontevedrinské v Paříži	Milan Pokorný
Valencie, jeho manželka	Vladimíra Spurná
Camile de Rosillon	Zdeněk Šmukař
Vikomt Cascade	Ota Filip
Lieutenant Saint Brioché	Milan Horský
John, komorník na velvyslanectví	Jindřich Světnica
Hana Glawaricová	Věra Pochylá
Hrabě Danilo, tajemník velvyslanectví	Antonín Julínek
Pan Alfa, podvelvyslanec	Miroslav Výlet
Paní Alfová	Ludmila Kolářová
Pan Beta, podpodvelvyslanec	Arnošt Škoda
Paní Betová	Vlasta Francová
Pan Gama, podpodvelvyslanec	Ladislav Jurečka
Paní Gamová	Olga Haasová

Rozšířený sbor, balet a orchestr zpěvohry

Představení trvá 2 hodiny 30 minut

Jedna dvacetiminutová přestávka

JANÁČKOVO DIVADLO

Cena 30 haléřů

Tisk 52

Veselá vdova paní Glaváříová

Zpěvohra Národního divadla v Brně

2000
pf 2000

Šťastný Nový rok
A Happy New Year
Ein glückliches Neujahr
Bonne année

Sešli jsme se na Moravě. Na obrázku jsou zleva doprava: strýc Jan Pochylý, jeho žena, bratr František, Zdeněk, Věrka, mamka, tat'ka a strýc Martin Pochylý.

Věrka doma u mamky s bratrem Františkem a Vlastičkou.

Pečeme brambory na naší záhumence s dětmi: Sylvou, Romanem, Davidem a Tomášem.

ZPĚVOHRA STÁTNÍHO DIVADLA V BRNĚ

Oskar Nedbal

POLSKÁ KREV

Libreto: Leo Stein

Úprava zpěvních textů a nový překlad dialogů: dr. Ivo Osolobě

Překlad: Zdeněk Knittl

Režie: Rudolf Kulháněk

Dirigent: Arnošt Moulík

Choreograf: Dana Vejchodová

Scéna: Antonín Vorel j. h.

Kostýmy: Alois Vobejda

Sbormistr: Dagmar Komárková

Osoby a obsazení:

Pan Jan Zaremba, statkář	Milan Pokorný, Ota Staněk Arnošt Škoda
Helena, jeho dcera	Jitka Benešová, Vlasta Francová Věra Knosová, Inka Slavíková
Boleslaw Barański, hrabě	Jiří Holešovský Antonín Julínek
Bronislaw Popiel, jeho přítel	Martin Dubovic Milan Horský Jiří Jurka
Wanda Kwasińska, tanečnice Varšavské opery	František Zacharník Jitka Benešová Olga Haasová
Jadwiga, její matka	Eva Veškrnová <i>Věra Pochylá</i> Inka Slavíková
Mirski, přítel Baraňského	Marie Steinerová Marie Tomšů, Olga Haasová
Gorski, světák	Vladimír Hruďa Ladislav Jurečka
Woleński, šlechtic	Jiří Brož Miroslav Výlet
Senowicz, hejsek	Ivo Heger Milan Horský
Komtesa Napolská	Ota Staněk, Ivo Heger Zdena Hečová
Komtesa Drygalská	Věra Pochylá Věra Knosová
Wlastek, šafář ve službách Baraňského	Jana Mrázová Alois Kocman Miroslav Výlet

Orchestr, sbor a balet zpěvohry Státního divadla v Brně

Napověda Eva Vosáhlová, inscipient: Karel Pospíšil, Josef Macháček

Jevištní stavby vede Zdeněk Rücker, osvětlení Vladimír Urbánek, zvuk Ivan Kadaňka

Premiéra 2. července 1971 v Janáčkově divadle

Duet kolegou, nevím, snad je to Zachárník, nebo M. Horský, docela se mi pletou, jako i kostýmy ve kterých jsi hrála.

Věrka na návštěvě v cukrovaru Kojetín: „Tyto palety jsou ale trošku jako žebřiny na cvičení“.

Věrko, stejně jako v úvodu jsi zavtipkovala i v závěru. Proto si dovolím trochu si zafilosofovat. Život člověka podle mne, můžeme rozdělit do několika fází:

1. fáze dětství - přibližně 6 let
2. mládí- 14 let
3. aktivní život - 40 let
4. stáří – do konce života

V první fázi je bezstarostné dětství, plné her, ve druhé fázi se učíme a připravujeme do života. Ve třetí fázi pracujeme a staráme se o co nejvyšší společenské uplatnění. V poslední fázi života máme pouze na starosti žít zdravě, využívat životních zkušeností a pomáhat radou těm mladším.

Jaká byla skutečnost: **Ty jsi měla velmi pěkné dětství. My s bráchou jsme Tě nešikanovali – moc-, nebyla válka, rodiče Tě zahrnovali láskou. V mládí jsi se dobře učila a vytvořila jsi si velmi dobré předpoklady pro své další uplatnění. Získala jsi píli a pracovitost, sebevědomí, ctížádost a vytrvalost, které z Tebe učinily hvězdu v našich očích i v očích diváků. Hvězdu, která přinášela mnoho radostí do duší všech, kteří chodili na Tvoje představení a hlavně udělala jsi nesmírně šťastnými tat'ku s mamkou, ale také nás, Tvé bratry.**

SVĚTLUŠKA VĚRA POCHYLÁ

NAŠE MILÁ SESTŘIČKO
VĚRUŠKO,
MOC A MOC TI DĚKUJEME ZA
TO, ŽE JSI.
ZA TO, ŽES ROZDÁVALA
RADOST
A DOBROU NÁLADU LIDEM,
KTEŘÍ CHODILI NA TVÁ
PŘEDSTAVENÍ.
A PŘEJEME TI,
ABY TVOJE HVĚZDA ZÁŘILA
CO NEJDÉLE,
ABY SE TI ČAS,
KTERÝ TI ZBÝVÁ,
POČÍTAL NA DESETELETÍ,
NE NA DNY ČI HODINY.

Tvoji bratři Zdeněk a František s rodinami.